

[Jensen (Gørding).]

maal. Det er at haabe, at den nuværende Pladsrigelighed paa Sindssygeanstalterne ikke i den nærmeste Fremtid forringes; i saa Fald maa den høje Regering gaa til fornøden Udvidelse.

Alt i alt forekommer det mig, at den syge gennem Lovforslaget paa fuldt ud betryggende Maade er sikret imod Overgeb fra Myndighedernes Side; i Modsætning til Lovforslaget af 1930 gaar, saa vidt mig bekendt, nu ogsaa baade Indenrigsministerium og Sundhedsstyrelsen ind for Forslaget, og jeg skal derfor paa mit Partis Vegne medgive Lovforslaget min bedste Anbefaling til hurtig og velvillig Behandling og Vedtagelse.

J. S. Foget: At det er et saare ømfindligt Spørgsmaal, her lovgives om, er sikkert alle enige om. At det derfor er afgørende, at man træffer det helt rigtige, er selvindlysende. Vi har gaaet Forslaget ret nøje igennem, og vi har ikke fundet noget, som vi mente der kunde være væsentlige Anker imod. Jeg har nøje hørt efter de to ærede Ordførere fra Venstres og konservativ Side, jeg har kun hørt dem give Tilslutning til Punkt efter Punkt og ikke fremsætte noget, som var i afgørende Modstrid med Lovforslaget. Det ser derfor ud til, at man ogsaa fra den Side kan give det Tilslutning. Men skulde det helt rigtige ikke være truffet, vil jeg haabe, at man vil være i Stand til at træffe det helt rigtige i Udvalget.

Vi fra vor Side vil give vor Tilslutning til Lovforslagets Gennemførelse.

Justitsministeren (Steincke): Jeg takker de ærede Ordførere for Socialdemokratiet og det radikale Parti for deres ubetingede Tilslutning til Lovforslaget, og jeg kan ogsaa takke det ærede Medlem, der nu talte, Hr. J. S. Foget, for hans Udtalelser. Jeg kan for den Sags Skyld ogsaa godt takke Ordførerne for Venstre og Det konservative Folkeparti; for deres Tilsagn om at arbejde med paa den sagligt bedst mulige Løsning var saa ubetinget og saa udpræget loyal, at jeg ikke har nogen Grund til at være utilfreds.

Jeg vil alligevel gerne gøre et Par Bemærkninger over for de Udtalelser, der er fremsat fra forskellige Ordførere.

Den ærede Ordfører for Socialdemokratiet gav en meget udførlig og illustrerende Redegørelse baade for Forslagets Historie og for dette Forslags Indhold sammenlignet med tidligere Forslag. Jeg kan derfor takke den ærede Ordfører, og naar jeg har gjort

det saa stærkt, som jeg nu har, vil han nok modtage en ganske lille Bebrejdelse. Det ærede Medlem sagde nemlig Gang paa Gang Sindssygeanstalter i Stedet for -hospitaller, og ud fra den Bevægelse, der støttet af Sindssygelægerne i mange Aar har været fremme for at faa Begrebet „Anstalt“, netop hvor det drejer sig om sindssyge, helt ud af det danske Sprog og erstattet med „Hospital“, ved jeg, at det ærede Medlem aldrig mere vil sige „Sindssygeanstalt“.

Jeg er enig med den ærede Ordfører for Venstre, det ærede Medlem Hr. Julin, i, at man ikke maa gribe mere ind i den personlige Frihed end absolut nødvendigt. Jeg er enig med ham, i hvert Fald hvor det gælder saakaldte normale Mennesker, selv om det jo ikke er saa forfærdelig mange, men hvor det gælder Personer, der absolut er erklæret for sindssyge, maa der jo gælde lidt andre Regler. Hvad vil det sige, at man anerkender den personlige Frihed for et Menneske, der er erklæret sindssyg? Hvad betyder den personlige Frihed her? Man kan ikke paa den Maade bruge Ordene som ensbetydende, naar det drejer sig om normale Mennesker, og naar det drejer sig om sindssyge, og netop derfor maa man ikke, synes jeg, som det ærede Medlem Hr. Julin var noget tilbøjelig til, bruge disse almindelige Udtalelser om personlig Frihed netop i dette Forhold, hvor helt andre Hensyn gør sig gældende.

Det ærede Medlem fandt det ejendommeligt, at Tilsynsraadet for Statens Sindssygehospitaller ikke havde haft dette Forslag til Erklæring. Jeg tillader mig, skønt det ikke i øvrigt er tilladeligt at rette direkte Forespørgsler, at forespørge det ærede Medlem, om han er Medlem af Statens Tilsynsraad. (*Julin:* Ja). Ja, saa forstaar jeg bedre det ærede Medlems Utilfredshed med, at jeg ikke havde sendt denne Sag til Erklæring; thi som det fremgaar af Bemærkningerne, er Tilsynsraadet i Kraft af Reglerne for dets Sammensætning og Opgaver ikke et Organ, man naturligt henvender sig til, naar det drejer sig om rent personretlige Spørgsmaal, som dette drejer sig om.

Hensigten med Tilsynsraadets Opretelse var nemlig at give Rigsdagen Indsæende med Forholdene ved Statens Sindssygehospitaller, navnlig den økonomiske Side af Hospitalernes Drift, idet Formaalet var Opnaaelse af Beparelser i Driften. Om Tilsynsraadet muligt senere har faaet udvidede Opgaver, det ved jeg ikke, men jeg har altsaa haft den Opfattelse, at dette var Tilsynsraadets naturlige og rimelige Opgave, og det vilde under ingen Omstændig-